

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 68/13
Luxemburg, 30 mai 2013

Concluziile avocatului general în cauza C-85/12
Société Landsbanki Islands HF

Avocatul general Cruz Villalón consideră că Directiva privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit nu se opune adoptării prin lege a unor măsuri de reorganizare a instituțiilor financiare, precum în Islanda

Pentru aceasta, este necesar ca măsurile în cauză să se raporteze la instituții individualizate și ca persoanele vizate să poată exercita împotriva acestor măsuri o cale de atac efectivă în fața instanțelor

Directiva privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit¹ prevede că, în cazul falimentului unei instituții de credit având sucursale în alte state membre, măsurile de reorganizare și procedura de lichidare se înscriu în cadrul unei proceduri de insolvență unice în statul membru în care instituția are sediul statutar (denumit stat de origine). Prin urmare, în principiu, astfel de măsuri sunt supuse unei legislații unice în materie de faliment și sunt aplicate potrivit legislației statului de origine, producându-și efectele în conformitate cu această legislație în întreaga Uniune, fără alte formalități. În acest scop, statele care sunt părți contractante la Acordul privind Spațiul Economic European, precum Islanda, sunt asimilate statelor membre ale Uniunii Europene.

În contextul prăbușirii sistemului financiar din Islanda ca urmare a crizei financiare internaționale declanșate în 2008, Parlamentul islandez a adoptat o serie de măsuri de reorganizare a diferitor instituții financiare cu sediul în țara menționată. În special, o lege adoptată la 13 noiembrie 2008² a interzis acțiunile în justiție împotriva instituțiilor financiare supuse unui moratoriu privind plățile. Această lege se aplica în mod retroactiv și măsurilor conservatorii adoptate anterior.

Landsbanki Islands HF este o instituție de credit islandeză căreia îi fusese acordat un moratoriu privind plățile la 5 decembrie 2008. Cu puțină vreme înainte, la 10 noiembrie 2008, Landsbanki a făcut obiectul a două sechestre asigurătorii aplicate în Franța la cererea unui creditor cu reședința în acest din urmă stat membru. Landsbanki a contestat sechestrurile menționate în fața instanțelor franceze, susținând că, în temeiul directivei, măsurile de reorganizare adoptate în Islanda sunt direct opozabile creditorului francez.

În acest context, Cour de cassation din Franța, pe rolul căreia această cauză se află în ultimă instanță, solicită Curții de Justiție să stabilească dacă măsurile de reorganizare prevăzute de legislația islandeză, deși au fost adoptate de o autoritate legislativă, intră sub incidența directivei, al cărei obiectiv este recunoașterea reciprocă a măsurilor de reorganizare și a procedurilor de lichidare adoptate de autoritățile administrative și judiciare.

În concluziile prezentate azi, domnul Cruz Villalón propune Curții să declare în primul rând că **măsurile adoptate prin lege, precum cele cuprinse în legea islandeză în cauză, nu trebuie excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2001/24 numai ca urmare a faptului că au fost adoptate în mod direct de legiuitorul național.** În opinia acestuia, faptul că directiva se referă la autoritățile administrative sau judiciare corespunde în esență premisei că, de regulă, acestea sunt autoritățile competente să adopte măsurile de reorganizare a căror recunoaștere de către statele membre o urmărește directiva.

¹ Directiva Parlamentului European și al Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, p. 15, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 34).

² Legea nr. 129/2008.

Cu toate acestea, **măsurile respective trebuie să se refere în mod specific la instituții financiare individualizate prin situația în care se află, iar persoanele vizate trebuie să poată exercita împotriva acestora o cale de atac efectivă în fața instanțelor.** Va fi de competența Cour de cassation să aprecieze dacă legea islandeză în cauză îndeplinește aceste condiții.

Pe de o parte, domnul Cruz Villalón arată că legea islandeză în discuție se aplică unui ansamblu bine delimitat și ușor identificabil de destinatari individuali, și anume instituțiilor de credit care au beneficiat de un moratoriu privind plățile. La momentul adoptării legii în Islanda, era vorba despre Landsbanki și alte patru instituții financiare. În contextul crizei financiare apărute în Islanda în anul 2008, situația specială a Landsbanki nu putea fi ignorată de legiuitorul islandez.

De asemenea, avocatul general arată că măsurile respective par să fi fost adoptate cu vocație individuală și, în plus, cu caracter tranzitoriu, fără a avea, prin urmare, o vocație generală și permanentă. Într-un context în care măsurile de reorganizare necesare pentru a face față situației în care se află o instituție financiară nu pot fi – deoarece dispozițiile afectate prin intrarea în vigoare a acestor măsuri sunt de natură legislativă – decât măsuri cu caracter de asemenea legislativ, nu ar avea sens excluderea din domeniul de aplicare al directivei a măsurilor adoptate de un parlament pentru singurul motiv că acesta nu constituie o autoritate administrativă sau judiciară, cu alte cuvinte pentru că măsurile provin de la o autoritate care nu avea competența de a le adopta. În orice caz, va fi de competența Cour de cassation să stabilească împrejurarea că, dincolo de forma și de autorul acesteia, legea islandeză se comportă din punct de vedere funcțional, în sensul directivei, ca o decizie administrativă sau judiciară, mai precis ca o dispoziție lipsită de vocație generală și fără vocația aplicabilității reiterate, ci destinată unei situații de fapt singulare și concrete.

Pe de altă parte, directiva asigură egalitatea tuturor creditorilor în ceea ce privește exercitarea dreptului acestora de acces la o cale de atac. Prin urmare, pentru ca măsurile adoptate în legea islandeză să poată fi considerate drept măsuri de reorganizare în sensul directivei, este necesar ca forma juridică a măsurilor menționate să nu se opună exercitării de către persoanele vizate a unei căi de atac efective împotriva acestora în fața instanțelor islandeze, aspect a cărui verificare va fi de competența Cour de cassation.

În sfârșit, avocatul general consideră că directiva nu se opune ca o dispoziție națională care interzice sau suspendă orice acțiune în justiție introdusă împotriva unei instituții financiare începând cu intrarea în vigoare a unui moratoriu să își producă efectele în privința unor măsuri asigurătorii adoptate anterior de un alt stat membru.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708